

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1700

Decas VIII. Ab anno Christi 870. ad 880.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64756)

merè imitandum ; quando Danis Ethnicis ingenti multitudine in Galliam effusis , & omnia evertentibus , ac virgines etiam sacras pollutentibus , Ebba Colinghamensis cenobii Abbatissa instinctu divino admirabile facinus ausa , convocatis omnibus monasterii Sanctimonialibus , sibi ipsi novacula nasum cum superiori labro ad dentes usque præcidens , persuasit , ut ipsæ quoque subditæ moniales idem facerent , ne a Danis polluerentur , quo spectaculo Dani perterriti , à virginibus quidem abstinuerunt , sed igne monasterio admoto , easdem omnes cremaverunt . Quæ ab Ecclesia Catholica cultu Martyrum celebrantur .

In eadem persecutione Eadmundus Angliæ Rex ab eisdem Danis ad arborem alligatus , & dirissimè flagellatus , deinde sagittis confossus , tandem amputatione capitis Martyrii coronam promeruit . Cuius exemplo permotus Humbertus Helmathensis Episcopus , fortiter quoque Martyrium perpeffus est .

DECAS VIII.

✽ Ab anno Christi 870 ad 880. ✽

871. Sanctus Ignatius & Basilus missâ legatione a Pontifice petunt dispensationem

Qs

fatio-

fationem in decretis Synodi octavæ, quibus prohibebantur depositi, qui à Photio ordinati erant, ad sedes non amplius recipi, Hadrianus autem negat id ulli permitendum, reprehendit insuper S. Ignatium, quòd Bulgaris dederit Episcopum, repulso eo, quem sedes Romana miserat, & Basilium reprehendit, quòd Legatos Pontificis sine ullo conductu & præsidio dimiserit, ut à piratis caperentur. Photius autem hoc tempore durius in exilio habitus, ad diversos sui causâ exules factos, litteras mittit, quibus eos ad pertinaciter partibus suis adhærendum, hortatur.

Basilius & Ludovicus Imperatores controvertunt inter se de nomine Imperatoris, quod Basilius renuit concedere Ludovico.

Hadrianus Ludovicum, postquam Barium urbem quatriennio obsessam recepisset, Galliæ Regem coronavit.

Respondet Ludovicus Basilio acerbè circa motam controversiam, ob usurpatum nomen Imperatoris, & post exprobratam ignaviam Græcorum, & simul inconstantiam in fide & inobedientiam erga Sedem Romanam, invitatur, ut secum confederatis armis animisque jungatur ad Saracenos è Sicilia expellendos; Sed furdo cantatum est, cui odium aures obstruxerat.

Celebratum est Duziacense Concilium in quo Hincmarus Episcopus Laudunensis nepos depositus est a patruo suo Hincmaro, & tractata causa Carolomanni ad Sedem provocantis, unde graves rixæ inter Pontificem, Hincmarum, & Carolum Calvum exortæ sunt. Neque Ecclesiæ neque ipsis & subditis eorum profuturæ.

✽(872.)✽ Basilius offensus litteris Ludovici Imperatoris Legationem mittit ad Ludovicum Germaniæ Regem: Cum muneribus, & parte non modica salutiferæ Crucis in crystallo miræ magnitudinis auro gemmisque coronato. Cujus Legationis ille finis fuisse videtur ut Basilius Ludovicum Regem in Ludovicum Imperatorem, jam animis à se invicem alienatos ob regnum Lotharii fratris Imperatoris, magis concitaret: nam & Adalgisum Ducem Beneventanum ad defectionem sollicitavit: cujus turpissimâ proditione Ludovicus Imperator Beneventi in suo palatio perfidiosè captus & in carcerem intrusus est, Scoda Duce Saracenorum plurimum cooperante quem flagitiosissimum virum ceptâ Barii obsidione Ludovicus temerè servaverat; Neque liber inde exire permissus est, donec fortissimis juramentis pollicitus est servare, quæ ipsi pacta fir-

manda proditores obtulerunt. Videtur autem Deus hæc mala permisisse in Ludovicum propter gravem injuriam quam Apostolicæ Sedi & Ecclesiæ intulit, cum Romam venisset pro restituendis Gunthario & Theurgando Episcopis depositis, quod fieri recusârat Nicolaus Papa, idemque Pontifex ei ex more obviam factus esset cum Clero, Imperator Clerum fustibus cædi & Cruces, aliaque sancta pedibus calcari jussisset, magnam præterea, urbis partem deprædatus esset, atque ipsam Pontificem Sede privare cogitasset.

✱(873.)✱ Ludovicus Imperator interest Concilio Romano & deponit querelas contra proditorem Adalgisum, cui à Senatu Romano ideò bellum indictum: Ludovicus autem à suo Juramento quod invitus & metu coactus emiserat, Pontificis auctoritate & potestate absolutus est. Quare Adalgisus sibi metuens in Corsicam fugit, demum per compatrem Joannis Papæ reconciliatus.

In Conventu Episcoporum Francofordiæ à Ludovico Germaniæ Rege celebrato, Carolus ejus filius, in Patrem conjurans à malo Dæmone correptus est, fassus id toties contigisse, quoties huic voluntati adhæ-

adhæfisset ut sic dæmoni subditus esset, qui Patri obedire recusavit.

✽(874.)✽ Abdila seu Abdalla Princeps Saracenorum Afrorum Salernum obsedit, sibiq̄ue domum elegit in Basilica SS. Martyrum Fortunati, Caji & Anthes. Hic cum sibi lectum parâisset in altari, in quo Virginem comprimere nitebatur, trabs è tecto lapsa, licet longè distans à lecto seu linea perpendiculari altaris, eum, Virgine intactâ, interemit. Urbs autem adveniente Ludovico Imperatore obsidione soluta est, & Saracenos interneccione deletos tam impurum habuisse Regem pœnituit & puduit. Dani seu Nordmanni hoc quoque anno Angliam vexavêre: quibus diu restitit Beorredus Mercix Rex. Tandem autem regnum relinquere coactus est, & pie mortuus Romæ: uxor autem Ticini, ambo exules, minùs miseri quàm gloriosi.

✽(875.)✽ Ludovicus Imperator obiit & sepultus est Mediolani: vir pius & variâ fortunâ exercitus. Statim à Joâne VIII. Imperium oblatum est Carolo Calvo, qui Romam se conferens in Christi Natalitiis coronatus est: Ludovicus autem Germanix Rex interim Gallias devastavit. Quare Hincmarus ad orandum Deum omnes Gallix

liæ Episcopos invitavit, quorum precibus annuit Deus, Ludovico in Germaniam remeante. Tunc temporis etiam Engelberta Augusta relicta in Monasterio Brixia Augustissimo Sponso Christo nupsit eique se totam cum regno dedicavit.

✱(876.)✱ Caroli Calvi Imperium Ticini a Congregatis Episcopis & Comitibus confirmatum.

Ludovico Germaniæ Rege Francofordiæ 5. Kal. Sept. defuncto, regnum ejus filiis relictum, Carolus Calvus frater defuncti cum ingenti exercitu invadere decrevit, neque potuit ullis ab eo proposito rationibus dimoveri. Itaque Ludovicus filius & regni hæres cum se imparem cerne-
ret viribus, neque ullis legationibus (quod æquitas postulare videbatur) impetraret, ad preces publicas eleemosynas, & jejunia confugit, non absque irrisione & contemptu eorum, qui cum Carolo steterant, imò fide magis quam copiis firmatus & ad bellum gerendum instructus, inconcessa tentavit, & sincerâ conscientiam miraculo æquitatem causæ demonstrare præsumpsit. Misit enim decem viros cum aqua calida, & decem cum frigida, totidemque cum ferro ignito, qui ingressi in judicium coram eis qui cum Carolo erant, petierunt omnes ut
Deus

Deus declararet manifesto miraculo utrum Ludovico de jure hæreditas a patre relicta competeret, tetigeruntque omnes illæ si ferrum ignitum, & aquam æstuantem. Sed neque sic flectebatur animus Caroli in proposito præliandi ferro & ære rigidior: & durior. Clavicum igitur intonuit, pugnatum est armis & copiis prorsus inæqualibus, superior autem copiis Carolus repentinâ strage suorum victus & exterritus ægrè timidâ fugâ evasit. Uxor quoque Rachedis fugiens abortum est passa, & ostendit Deus grandes exercitus non prodesse, si Deus pugnet pro nobis.

(877.) Joannes Papa Saracenis Italianiæ magis infestantibus à Ludovico Imper. auxilium petiit, & simul palmas virides benedictas misit in Symbolum victoriæ de inimicis suis reportandæ. Jamq; Carolus Alpes cum copiis transcenderat & obviam illi Joannes venerat ad Vercellas, Ticiniquè magnificè ambo excepti erant, & subitò turbata sunt omnia, nunciabatur enim Carolomannum filium Ludovici Galliæ Regis imminere cum ingentibus copiis, quo nuncio dilapsus est exercitus, & Carolus in Galliam, Joannes Romam fugit; & Panicus quoque timor Germanos invasit, cum eisdem nunciatum esset, Carolum

rolum

rolum & Joannem adesse simul cum ingenti exercitu, itaque etiam Carolomannus fugienti similis reversus est in regnum suum. Deo sic Regibus & Principibus minus piis & justis illudente.

Inter hæc inexpectatum accidit ut Carolus Calvus Imperator hausto veneno, quod ei Judæus Medicus Sedechias porrexerat, extinctus fuerit, Imperii sui & regni ab obitu patris anno secundo, Vercellis sepultus. Vir magis ambitiosus quam fortis, & majoris fortunæ, quam prudentiæ. Huic in Imperium & regnum successit Ludovicus Balbus, ab impedita lingua sic dictus, quem Hincmarus suis litteris instituerat.

Joannes Papa mortuo Carolo omni auxilio destitutus Arabibus sive Saracenis tributum pendere cogitur, ne Roma obsideretur; & rectè elegit potius pecuniam quam Romam perdere.

✽(878.)✽ Vexatus tamen est à Lamberto Duce Spoletino, & Adelberto Marchione Tusciæ, qui Patrocinium susceperat Formosi Episcopi Portuensis & aliorum Episcoporum, quos Papa deposuerat: Hi enim cum valida manu Romam ingressi, Pontifice in custodia retento, Clericis, dum Litanias publicas peragerent, fustibus percussis

cuffis, & Romanis proceribus in verba Carolomanni jurare coactis, triftiffimam rerum turbatarum faciem Romæ induxerunt. Aded ut per multos dies claufis portis S. Petri, & altari cilicio obducto, nullum divinum officium celebratum fuerit. In quâ rerum confufione miser domi, forisq; Pontifex in Galliam, velut afylum suum, fugam arripuit.

Pontifice in Galliam ingreffo Trevis conventus Epifcoporum celebratus est, & repetitum est fulmen excommunicationis contra grassatores Lambertum & Adelbertum, in quo etiam Epifcopus Laudunensis Hincmarus à Patruo fuo Hincmaro Rhemensi Epifc: depositus excæcatus lumbres suas querelas depofuit, & licet cæcus effet suæ tamen Sedi reftitutus, & miffam facere permiffus est parte reddituum Epifcopalium ei assignatâ, & parte Hadenulpho, ejufdem dicecefis Epifcopo, post Hincmari expulfionem ordinato, relictâ. Coronavit deinde Pontifex Ludovicum Balbum Regem & Imperatorem, & Bofocomitem adoptavit in filium, cui curam temporalium tractandorum commiffit, quò melius ipfe fpiritualibus vacaret, rebus denique fic confectis, & interea turbis Romanis, auctoritate præcipuè Carolomanni (cu-

ni (cujus voluntate se se impii grassatores omnia agere jactarunt) aliorumque Principum Germaniæ consilio & industriâ compositis, Romam rediit.

Aëlfredus Anglorum Rex, latitans in insula, Dei monitu Gitronem Danorum Regem, jam totâ ferè Angliâ potitum, profligavit, & Christianum fieri compulit. Ideo magnus Aëlfretus & Anglicanæ libertatis restitutor cognominari meruit.

Misit hoc anno Pontifex Legatos Constantinopolim, itinere accepto per Bulgariam, ut novellam illam Ecclesiam inviserent, & Regi ad sedem Romanam reditum persuaderent. Ignatio quoque Constantinopolitano Episcopo excommunicationem minatus est, nisi missos in Bulgariam à se Episcopos intra 30 dies revocaret. Quod dum Photius deprehendisset, mox in benevolentiam Basilii redeundi occasionem nactum se esse ratus, insignem imposturam machinatus est. Deduxit in hunc finem Basilii genealogiam à Regibus Armeniæ, magno scilicet Teridate, atque ex initialibus litteris Basilii, Eudoxiæ uxoris, & quatuor filiorum Constantini, Leonis, Alexandri, & Stephani affinxit nomen *Beclas*, & illud huic profapiæ fortunatissimum fore, eundemque felicitate

& an-

& annis omnes antecessores Reges superaturum, mendacissimè auguratus est, multis insuper aliis mendaciis additis, quibus lectores nòsset delectandos, hanc fabulam in vetustissimis membranis, & characteribus Alexandrinis scripsit, & vetustissimis papyris obvolvens: per ministerium Theophanis cujusdam Clerici regii in bibliotheca palatii deposuit. Theophanes autem tempus opportunum nactus, eum librum ostendens Imperatori, tanquam omnium secretissimum, finxit nec se, nec alium intelligere posse, præter unum Photium. Quamprimùm igitur ad Photium missus est: sed negavit ille arcanum detegere, nisi ei, quem liber scriptus designaret, videlicet Imperatorem: actus igitur magnâ curiositate Imperator post decennium exilii Photium Constantino-
polim revocavit, & facilè creditâ commenti fictâ interpretatione, charissimum exinde habuit, sicut plerumq; fieri consuevit, ut a nebulonibus inter se convenientibus, sagacissimi alioquin Reges & Principes illudantur.

Interim magno Ecclesiæ damno mortuus est S. Ignatius, & sedem vacantem quamprimùm Photius involavit, nec ulli amicorum S. Ignatii pepercit, etiam sepulchro
ejus

ejus, sub specie thesauri eruendi, violato, omnia dissimulante Basilio, & jam devin-
tissimo: quem tamen Deus mox acerbissi-
mè castigavit, filio primogenito Constan-
tino extincto, & captis per Saracenos Syra-
cusis: Sic Principes & sua, & suorum pec-
cata luunt.

✽(879.)✽ Mortuus est Ludovicus Bal-
bus Francorum Rex, atque Imperator Oc-
cidentis, relinquens post se filios duos ex
Ansgarde priori conjugè, scilicet Ludovi-
cum & Carolomannum, ex posteriore ve-
ro Adelaide genuit Carolum posthumum,
cognomento Simplicem. Quod cum re-
scisset Joannes PP. scripsit ad Carolum
Crassum, quem diligebat, filium Ludovici,
fratris Caroli Calvi, ut veniret in Italiam;
quò etiam venit. Sed cum videret nutan-
tem Pontificis animum circa suam electio-
nem, armatus venit, & obtinuit, sed non
nisi post biennium, ut coronaretur: cum
interim Italia & Romanus Ducatus Sarace-
norum excursionibus, Procerum factioni-
bus, & Episcoporum dissolutionibus mise-
rè laceratus esset.

Photius per Legatos Romam missos,
induxit Joannem VIII. ut approbaret ejus-
dem restitutionem, spe scilicet pacis pub-
licæ, reconciliationis & conjunctionis du-
arum

rum Ecclesiarum, Orientalis & Occidentalis, nec non auxilii à Basilio mittendi contra Saracenos: quibus larvis blandientibus Pontifex illectus, pro restituendo & confirmando Photio, legationem cum litteris in Orientem expedit, & maximâ omnium admiratione facere non dubitavit, quæ nullus prædecessorum cogitare præsumpsit: svadente sic prudentiâ carnis, quæ inimica Deo & Ecclesiæ semper adversa fuit. Photius, ut primùm legati Constantinopolim venerunt, litteras Pontificias cum Legatis corrupit, non solùm conditiones, quas Pontifex apposuit, omitendo (quarum una erat, ut Photius in Synodo veniam suorum erratorum, & misericordiam suppliciter peteret, & Bulgaricæ Ecclesiæ administratione abstineret) sed & totum contextum immutando, & interpositis quibusdam antecessorum Pontificum actionibus, decretisque annullatis, in proprias suas, tanquam innocentis, & egregii pastoris laudes excurrendo; quibus dolis artificiosè concinatis, Pseudo-Synodum 383 Episcoporum congregavit, eamque Oecumenicam VIII. appellavit, in quâ omniâ perturbatè, insidiosè & perfidè acta sunt, duobus omnis fraudis & nequitie architectis, totam satanicam illam pestilen-

lentiæ cathedram construentibus & sufful-
cientibus, Photio & altero nebulone quo-
dam Theodoro Sandabareno.

Fuit Theodorus iste Magus & in Necro-
mantia versatissimus, qui artibus suis ma-
gicis effecit, ut Basilius Imper. filium suum
Constantinum demortuum, videret insi-
dentem equo, atque salutaret. Cùm au-
tem Leo hunc magum odisset, insinuavit
se hic in illius benevolentiam, eique per-
svasit, ut pugionem in venatione defer-
ret, ad feras illo conficiendas; sed & apud
patrem eum insinulavit, qui cùm eum ar-
matum pugione deprehendisset, nihil pro-
piùs abfuit, quàm ut eum exauctoratum
excoecaret. Dedit tamen in carcerem mi-
serum adolescentem miserior pater, qui
latentem pestem in sinu suo alebat, Deo &
hominibus abominandam.

✱(880.)✱ Saraceni Orientales plagas
infestantes, a Basilio vincuntur, & classe
suâ expugnatâ, & magnâ ex parte amissâ.
Moravis conceditur in mysteriis fidei uti
linguâ Sclavonicâ, atque etiam missarum
solemnia eâdem lingua cantare, S. Metho-
dio eorundem Apostolo in gentis suæ salu-
tem & speciale solatium id a Sede Apосто-
lica impetrante.

Joannes P. postquam à Marino viro
forti

forti omnia fideliter nunciante intellexit quæ gesta sunt Constantinopoli Photium & Photianam Synodum damnat, & omnia legatorum suorum acta rescindit. Nunc denique sed serò nimis fortem se Papam exhibuit, quem aliqui putant ideò dictum fuisse Papissam, quia mollior & effœminatior Photio Eunuchò resistere ausus non erat.

DECAS IX.

✽ Ab anno Christi 880. ad 890. ✽

881. **A** Thanasius Neapolitanus Episcopus excommunicatus est à Joanne Papa, quòd fœdus cum Saracenis ini-
verit, neque veniam obtinuit nisi priùs obtruncatis Saracenis quos cœperat.

Carolus Crassus Romæ à Joanne VIII. Coronatur Imperator, postquam armis Italiam occupasset, itaque quod aliàs ex benevolentia Joannes facere voluit, nunc fecit ex necessitate.

✽ (882.) ✽ Joannes VIII. dum in Galliam proficisci vellet ad dissidentes Francorum animos conciliandos, & auxilium impetrandum adversus Saracenos, qui Ecclesiam valde premebant, ærumnis & curis con-